

A robbanás után a törmelékek
szanaszét repültek volna,
mint a papírszívek az esküvőkön,
amiket gyakran tartanak a romoknál
a gyönyörű kilátás miatt.

Mivel visszament,
észrevette, hogy egy papírszív megtapadt
az egyetlen üvegen,
ami nem tört be az évtizedek alatt.
Az emlékezés tehát azt jelenti,
hogy vannak még
épen maradt részeink.

A templom romjánál egy automatából
versek szóltak valamilyen ismeretlen nyelven,
de az automata elakadt,
és egyetlen szót ismételt.

Arra gondolt,
hogy talán ez a félbeszakadt vers
életre kelthetne most egy másikat,
mint ahogy a gyertya átadja a lángját,
és ha élhetne még annyit,
hogy megértse ezt a nyelvet,
akkor befejezhetné ezzel a szóval ezt a verset,
és így nem lenne olyan,
mint az élete,
ami anélkül lett rom,
hogy valaha betölthette volna célját.

Szegedi Eszter

behajtás

a bőség idejére hazajön
minden éhes férfiszáj
megcsókol
édesanyám köszönöm az ebédet
merre jártál fiam
ismeretlen földeket bitoroltam
megettem a kenyeret
a juhok felzabálták mind a mezőket

felgyújtottam a fenyvest
 varjúszemeket tűztem az ágakra
 kisütöttem a varjúháját
 nem félsz anyám hogy miket gondolok
 a levesben mint tájoló fordul az orjacsont
 nem félek fiam te mindig ilyen voltál
 csak most nem öltöztetnek láncokba

váz

az embert csontjai határozzák meg
 nem a rájuk rakódott izom és bőr
 Isten teremtette a csontokat tökéletesnek
 ruganyosnak és tömörnek
 kialakítva a fő vonásokat
 mi pedig ráarakódunk
 az időben ráhajtogatódik testünk
 jelezzük az emberséget
 hússal zsírral vérrel
 a csontok megbújnak
 és előmáznak a bőr alól
 a csípő kivágja szétnyiszálja a horpaszt
 előboltosul az ádámcsutka gégefő
 szegycsonthoz futnak a bordák
 körülállják mint kocát a szopós malacok
 előrémlik a mellizom alól
 a vékony test
 lefogytam

hátsókert

nyomja le a meleget
 kényszerből érnek a gyümölcsfák
 nincs miért permetezni
 rászikkad a hús a magra

*

kicsorbul a járdaszegély
 lefordul róla a csizmatalp

a kiégett gyepre
gaz sem veri fel a kertet

*

az ásó körül
szétszaladnak a rögök
hét éves volt a jószág

*

a madarak tovább énekelnek
elveri az eső a nőszirmokat
lehajol
hagymákat markol
a nedves földben

*

az eprekre sár szárad
kerti csapnál lemossa
tisztuljon szín és illat
a vihar egy éjszakán át halad
városközponttól a főútig

